

דף הבית < אודות המכללה < פרסומי המכללה < ניוזלטר המכללה האקדמית בוינגייט
< ידוען 2011 < מרץ 2011 <

תואר ראשון תואר שני הכשרת אקדמאים מכינות רפואה משלימה הסמכה בספורט תיירות ופנאי אתגרי תעודה והשתלמויות

שלוש שנים כאילו היינו תמיד

מאת אלדד שמואלי

שלוש השנים האחרונות בחיי, הן ללא ספק היפות ביותר שחוויתי עד כה. צודקים ההורים שאומרים לילדם בחדווה: "תקשיב לי, ילד, השנים של תקופת הלימודים הן השנים הטובות ביותר בחיים, אתה עוד תתגעגע אליהן". לצערי, לא כולנו זוכים להזדהות עם המשפט הזה. אני בטוח שאלה הנוכחים בנכונות המשפט הזה, הם ללא ספק בני מזל. הרי לא לכל אחד יש היכולת ללמוד במוסד להשכלה גבוהה, מסיבה זו או אחרת ולא לכל מי שבחר במסלול הלימודים הגבוהים יש המזל גם ליהנות מהדרך שבה בחר. כשאני חושב על המקום שבזכותו אני מתעורר כל בוקר עם חיוך על הפנים, אני פשוט מאושר שחיי זימנו לי את הזכות הזו, ללמוד במקום המופלא: "מכללת זימן לחינוך גופני". שנה אחר שנה במשך שלוש שנים נבנית בתוכי ומתעצבת תחושת הוקרת תודה ואהבה גדולה כלפי מוסד לימודים שמשלב בחובו מכלול אלמנטים שהפכו אותו לבחירה המושלמת בשבילי ובשביל עוד מאות סטודנטים מרוצים. עצם השילוב של לימודי ספורט מעשי עם חומר עיוני עם טובי המרצים והמאמנים עושה את ההבדל בין מכללת "וינגייט" לבין כל מוסד לימודים רגיל. הפריבילגיה לעסוק בפעילות מעשית מהנה, מאתגרת ומקצועית ברובה כנראה זורעת בנו הסטודנטים ים של אנדורפינים. אחרת קשה להסביר את האווירה החברתית, המחויכת, מלאת האחוה, הצחוק וההנאה שמשתקפת בין כותלי בניין המכללה ומחוצה לו.

מעלות אחרות התרומות לאווירה הנהדרת השוררת בקרבנו, הן למשל פועלה יוצא הדופן של אגודת הסטודנטים בראשות תלמידת שנה ד', גל גבע, שדואגת לנו לפעילויות רבות שתמיד מותירות בנו טעם של עוד. נוסף את השיפור הניכר שחל בכל מה קשור לקשרי הגומלין בין הסטודנטים לראשי ועוזרי מנהל הלומדים, שעונים באדיבות ובמסירות אין קץ על כל בקשה וטענה, ממש כאילו כל סטודנט הוא בן יחיד - דבר המשרה רוגע ותחושת ביטחון על כולנו. אם לא די בכך, קל למצוא עוד מעלה שהמכללה יכולה להתפאר בה והיא פועלו של צוות אס"א, בראשות ד"ר עודד רוזנפלד והרכז רמי גרסון, ששמים את הספורט על מרכז המפה ומטפחים את ספורטאי המכללה שמחזירים בגדול מדי שנה, באליפות אס"א הארצית באילת. אם נגענו באליפות החורף של אס"א, הרשו לי להתעכב על נקודה זו ולספר לכם מניסיוני האישי שזו אחת החוויות החזקות והמהנות ביותר שתלמיד המכללה יכול לחוות בלימודי התואר. כדי להבין זאת חברים, עליכם להיות ספורטאים מצטיינים, להצטרף לאחת מנבחרות המכללה המקיימות את אימוניהן בימי שלישי ולהדרים עם הנבחרת לאילת - רק אז תיווכחו על מה אני מדבר. מומלץ בחום.

משהו טוב עובר על "וינגייט", אין ספק, על כך וקשה שלא להרגיש זאת. על כל ההיבטים שצינו כאן באמור לעיל נוסף משהו שכבר המון זמן יושב לרובנו על הלב. כפי שאנחנו התברכנו בזכות ללמוד ב"וינגייט", המכללה התברכה בסגל אנשים איכותי, ואני בכוונה לא רושם סגל מרצים איכותי, כי רובם המוחלט של המרצים שעמדו ועומדים מולי בבשלוש השנים האחרונות הם קודם כל אנשים. החמימות, ההומור, האכפתיות, ההבנה, האנושיות שהם מפגינים קודמים למקצועיות שלרובם יש בשפע. במקום שמטרת- העל שלו היא הכשרת מורי העתיד של ישראל לחינוך גופני, זהו ערך מוסף חשוב ביותר.

מובן שכמו כל סטודנט מן המניין גם לי יש חברים וקרובי משפחה שלומדים במוסדות לימוד אחרים. כשאני מספר להם על ההווי החברתי שנקדם בין הסטודנטים כאן, זה תמיד נשמע כמו עולם אחר, השונה ממוסדות אחרים מנוכרים יותר. האינטראקציה וקשרי החברות שנקדמים

במכללה מעוררים השתאות, ואני מאמין וגם יודע שרבים מתלמידי המכללה זכו להכיר כאן כמה מחבריהם הטובים ביותר, שלא לדבר על היווצרותם של זוגות נוצצים שמתהלכים יד ביד, חלקם אף עד לחופה.

וכמו שלימדו אותנו בשיעורי מתודיקה, לפעמים עדיף שלא להכביר במילים כדי להבהיר את כוונת המשורר, ולכן אסיים במשפט שבו פתחתי, שאומר מבחינתי הכול: שלוש השנים האחרונות בחיי הן ללא ספק היפות ביותר שחוויתי עד כה. וכמה חבל שלכל דבר טוב יש סוף.